

SZALONTAI HATÁRBAN.

Tűzfala rég bedőlt a háznak,
a kertben ordasok tanyáznak.
Vén béresen foszlik a posztó,
paksamétát küld a pörosztó.
Züllött deák alszik a csűrben,
nem ír, nem olvas, nem mulat —
s a gazdaasszony hiába kémlí
vízért az elapadt kutat.

Savanyú féreg van a borban,
sorvad a lány eladósorban,
ölebből a halott szüretnek
már új szerelmek nem születnek,
nem énekel új dalt a kántor,
reggel nem kékek a tanyák,
a lápon nem tojik a kócsag
s nem terhesek az almafák.

A gólyák égfelé erednek
gyászából a sötét szeleknek
s a magasság tvei lomhán
feküsznek el Bocskai dombján,
mert nincs magyar szem, aki feljebb
látná az összedőlт eget,
mert földön kúszik az imádság
s megáll a holt füvek felett.

Rongyos vackon a gazda bénán
fekszik a penészelte szénán,
gondolkozni eszébe sem jut,
tíz éve káromkodni sem tud, —
csak az öklét mutatja néha,
rémitve asszonyt, gyermekét.
— Egyszer lesújt Istent kiállva
s a föld bordája megreped.

Csomorkányi Pál.